

MATTHEÛS

27:54-66

De getuigen van Jezus' dood en begrafenis en
de beveiliging van Zijn graf

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/27-54-66

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Het getuigenis van de Romeinse hoofdmannen	2 min	3
2	De vrouwen bij het kruis	7 min	4
3	Jozef van Arimathea en Jezus' graflegging	4 min	8
4	De bewaking en verzegeling van het graf	8 min	10
5	Waarom de discipelen het lichaam niet stalen	4 min	14
	Om verder te lezen		15

1

Het getuigenis van de Romeinse hoofdmannen

Als je daartoe in staat bent, sla dan je Bijbel op bij de passage die we bekijken: Mattheüs 27, te beginnen bij vers 54. Als je iets aan het doen bent waardoor je niet in je Bijbel kunt kijken, begrijp ik dat. Ik hoop dat je desondanks aandachtig kunt luisteren en de tekst kunt volgen. We bestuderen Mattheüs 27 nu al verscheidene bijeenkomsten, en we zijn inmiddels voorbij het punt waarop Jezus Zijn geest heeft overgegeven. Hij is aan het kruis gestorven, maar de gebeurtenissen eromheen worden nog steeds beschreven.

Er staat:

En toen de hoofdman over honderd en zij die met hem Jezus bewaakten, de aardbeving zagen en de dingen die gebeurden, werden zij erg bevreesd en zeiden: Werkelijk, Dit was Gods Zoon!

MATTHEÛS 27:54

In Lukas 23:47 lezen we dat een van de hoofdmannen zei:

Toen de hoofdman over honderd zag wat er gebeurd was, verheerlijkte hij God en zei: Werkelijk, deze Mens was rechtvaardig.

LUKAS 23:47

Sommigen zouden dit als een tegenstrijdigheid in de Schrift zien, omdat Mattheüs de volgende uitspraak weergeeft:

Dit was echt de Zoon van God, en Lukas de uitspraak heeft:

Dit was echt een rechtvaardig mens.

Er is een groot verschil tussen een rechtvaardig mens en de Zoon van God, en toch worden deze twee verschillende termen in de verschillende evangeliën gebruikt.

Dit hoeft geen probleem te zijn, want we hebben het niet alleen over wat één persoon zei. Er staat:

Toen de centurio en de anderen die samen met hem Jezus bewaakten, de aardbeving zagen, werden ze doodsbang en zeiden:

Hier spreekt meer dan één persoon. Sommigen zeiden kennelijk:

Dit was echt een rechtvaardig mens.

Anderen hebben misschien gezegd:

Dit was echt de Zoon van God.

Beide uitspraken zijn ongetwijfeld door verschillende mensen gedaan, maar de ene staat opgetekend in Mattheüs en de andere in Lukas.

Er staat:

2

De vrouwen bij het kruis

En er waren daar veel vrouwen, die uit de verte toekeken; zij waren Jezus gevolgd van Galilea om Hem te dienen. Onder hen waren Maria Magdalena en Maria, de moeder van Jakobus en Joses, en de moeder van de zonen van Zebedeüs.

MATTHEÛS 27:55-56

Hier worden drie verschillende vrouwen genoemd. We weten dat er ook andere vrouwen waren. Maria, de moeder van Jezus, was daar bijvoorbeeld. Maar deze vrouwen worden genoemd als vrouwen die Hem vanuit Galilea waren gevolgd en Hem dienden. Dat zij Hem dienden, verwijst er ongetwijfeld naar dat zij Jezus tijdens Zijn bediening financieel ondersteunden.

Toen Jezus van huis wegging, liet Hij het timmermanswerk achter Zich. Kennelijk werkte Hij als timmerman totdat Hij ongeveer dertig jaar oud was. Toen verliet Hij dat beroep om Zich aan Zijn bediening te wijden. Vanaf dat moment lezen we nergens dat Hij ooit nog betaald werk deed, in de zin dat Hij daarmee geld verdiende. Ongeveer drie jaar of langer had Jezus dus kennelijk geen betaald werk. Hij leek in Zijn levensonderhoud te worden voorzien door mensen die in Zijn bediening geloofden, van wie velen vrouwen waren.

We lezen over deze vrouwen in Lukas 8, vers 1 tot en met 3. Daar staat:

En het gebeurde daarna dat Hij van stad tot stad en van dorp tot dorp trok en er predikte en het Evangelie van het Koninkrijk van God verkondigde. En de twaalf waren bij Hem, en sommige vrouwen die van boze geesten en ziekten genezen waren, namelijk Maria, die Magdalena genoemd werd, van wie zeven demonen uitgegaan waren, en Johanna, de vrouw van Chusas, de rentmeester van Herodes, en Susanna en vele anderen, die Hem dienden met hun eigen bezittingen.

LUKAS 8:1-3

Dat zij Hem met hun bezit ondersteunden, betekent dat deze vrouwen enig geld hadden en Jezus en de apostelen tijdens hun reizen hielpen onderhouden. Maria Magdalena wordt in die passage, Lukas 8, vers 1 tot en met 3, genoemd, net als een paar andere vrouwen, Johanna en Susanna, over wie we heel weinig weten. Maar er staat dat er ook veel andere vrouwen waren.

In Mattheüs lezen we over veel vrouwen die Jezus vanuit Galilea waren gevolgd en Hem dienden. Ze keken van een afstand toe. Sommige namen worden genoemd, maar niet allemaal. Maria Magdalena wordt hier als eerste genoemd, net als in de andere passage. Maria Magdalena, uit wie Jezus ooit zeven demonen had uitgedreven, was kennelijk ook een vrouw met enig bezit, met enig geld. Misschien kwam ze uit een

rijke familie, of misschien was ze de weduwe van een rijke man, maar ze had enig geld. Zij was een van degenen die de bediening van Jezus hielpen financieren, en zij was een van degenen die bij het kruis stonden.

Hier worden ook anderen genoemd die bij haar waren. Een van hen is Maria, de moeder van Jakobus en Joses. Van de andere vrouw wordt gezegd dat zij de moeder van de zonen van Zebedeüs is. We weten wie de zonen van Zebedeüs waren. Dat waren Johannes en Jakobus, de twee apostelen. Dit is hun moeder. Mattheüs vertelt ons niet hoe hun moeder heette, maar we kunnen het een en ander over deze vrouwen te weten komen door de andere evangelierverslagen waarin ze genoemd worden met elkaar te vergelijken.

In Markus 15:40 staat bijvoorbeeld:

En er waren daar ook vrouwen, die uit de verte toekeken; onder hen waren ook Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus de kleine en van Joses, en Salome,

MARKUS 15:40

Nu worden er drie vrouwen genoemd, en waarschijnlijk zijn het dezelfde drie vrouwen. We hebben Maria Magdalena; dat is duidelijk dezelfde. Dan Maria, de moeder van Jakobus de Jongere en van Joses; dat is dezelfde Maria, de moeder van Jakobus en Joses, die we in Mattheüs aantreffen. Maar de derde vrouw die hier wordt genoemd, heet Salome. In Mattheüs werd deze derde vrouw de moeder van de zonen van Zebedeüs genoemd. Blijkbaar heette de moeder van de zonen van Zebedeüs, oftewel de vrouw van Zebedeüs, dus Salome. Hier komen we het een en ander te weten. We wisten al dat de vader van Jakobus en Johannes Zebedeüs heette. Nu

komen we iets te weten over hun moeder. Haar naam was Salome, en zij was een van de discipelen die in het onderhoud van Jezus hielpen voorzien. In Johannes 19:25 vinden we aanvullende informatie over deze vrouwen. Daar staat:

En bij het kruis van Jezus stonden Zijn moeder, de zuster van Zijn moeder, en Maria, de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena.

JOHANNES 19:25

Hier worden vrouwen in dezelfde situatie genoemd. Deze keer lezen we dat Maria, de moeder van Jezus, erbij was. Dat is duidelijk genoeg. Zij wordt aan de andere drie toegevoegd, want Mattheüs en Markus noemden haar niet. Maar Mattheüs en Markus noemden wel drie andere vrouwen. Een van hen is Maria Magdalena, die ook in deze opsomming staat. Van een andere wordt hier gezegd dat zij Maria, de vrouw van Klopas, is. Waarschijnlijk is deze Maria, de vrouw van Klopas, dezelfde als Maria, de moeder van Jakobus en Joses, die in de andere twee passages wordt genoemd. We hebben hier dus diezelfde Maria.

Maar blijkbaar is hier een vierde vrouw in beeld. Er staat:

De zus van Zijn moeder.

Met andere woorden, er zijn vier vrouwen: nummer één, Maria, de moeder van Jezus; nummer twee, de zus van Zijn moeder; nummer drie, Maria, de vrouw van Klopas; en nummer vier, Maria Magdalena. Waarschijnlijk is de zus van Zijn moeder dezelfde persoon als Salome in de andere verslagen. Dat zou betekenen dat Salome en Maria, de moeder van Jezus, zussen waren. En dat zou betekenen dat Jezus enerzijds en Jakobus en Johannes anderzijds volle neven waren, omdat hun moeders zussen waren.

Deze Salome, de zus van de moeder van Jezus, was de vrouw die eens naar Jezus toe kwam en vroeg of haar twee zonen in het Koninkrijk aan Zijn rechterhand en aan Zijn linkerhand mochten zitten. Omdat zij Zijn tante was, dacht ze ongetwijfeld dat ze misschien enige invloed op Jezus zou hebben. Maar ze ontdekte dat Hij niet in staat was om haar verzoek in te willigen, of in elk geval niet in staat was om te beloven wat zij vroeg.

Door deze drie passages met elkaar te vergelijken — Mattheüs 27:56, Markus 15:40 en Johannes 19:25 — kunnen we echter een aantal dingen afleiden. Eén daarvan is dat de moeder van de zonen van Zebedeüs Salome heette en dat zij de zus was van Maria, de moeder van Jezus. Deze vrouwen stonden bij het kruis en letten op wat er met Jezus gebeurde. De reden dat dit wordt vermeld — en dit zal later belangrijk zijn — is dat diezelfde vrouwen, ten minste enkele van hen, een paar dagen later kwamen om het lichaam te zalven. Zij werden de eersten die ontdekten dat Jezus uit de dood was opgewekt.

3

Jozef van Arimathea en Jezus' graflegging

In Mattheüs 27:57 staat:

Toen het avond geworden was, kwam er een rijke man van Arimathea, van wie de naam Jozef was en die ook zelf een discipel van Jezus was.

MATTHEÛS 27:57

In het Evangelie van Lukas wordt ons verteld dat Jozef een lid van het Sanhedrin was dat het niet met de anderen eens was. In Johannes wordt ons verteld dat Nikodemus zich in dit specifieke verhaal bij hem voegde. Het Sanhedrin was het Joodse gerechtshof dat Jezus ter dood veroordeelde. Maar er waren leden die het er niet mee eens waren en die niet instemden met de beslissing van het Sanhedrin. Onder hen waren Nikodemus en Jozef van Arimathea. Lukas vertelt ons dit in Lukas 23:51. Maar in Johannes 19:39 lezen we dat zowel Jozef van Arimathea als Nikodemus naar Pilatus gingen om toestemming te krijgen het lichaam van Jezus te begraven.

Dit verhaal wordt hier in Mattheüs enigszins ingekort weergegeven. Hij zegt dat deze rijke man uit Arimathea, die Jozef heette en zelf een discipel van Jezus was geworden, naar Pilatus ging en om het lichaam van Jezus vroeg. Toen gaf Pilatus bevel het lichaam aan hem te geven.

In het Evangelie van Markus lezen we dat Pilatus, toen hij dit verzoek kreeg, verbaasd was te horen dat Jezus al gestorven was. Jezus stierf namelijk veel sneller aan het kruis dan mannen die op die manier werden terechtgesteld gewoonlijk stierven. Dat verbaasde Pilatus. Het bracht hem er zelfs toe dit na te trekken en zich ervan te vergewissen dat het waar was. En het was waar.

De reden dat Jezus sneller stierf dan de gemiddelde man is natuurlijk dat Hij met opzet stierf. Hij gaf Zijn Geest over. Niemand kon Zijn leven van Hem afnemen, dus gaf Hij vrijwillig Zijn leven. Hij deed dat op het uur dat Hij koos, namelijk zes uur nadat Hij aan het kruis was genageld, en niet drie dagen of nog langer daarna, zoals bij sommige mannen gebeurde.

Pilatus gaf Jozef van Arimathea toestemming om het lichaam van Jezus mee te nemen. Vers 59 tot en met 61 zegt:

En Jozef nam het lichaam in ontvangst, wikkelde het in zuiver fijn linnen, en legde het in zijn nieuwe graf, dat hij in de rots uitgehakt had; en nadat hij een grote steen voor de ingang van het graf gewenteld had, ging hij weg. En Maria Magdalena en de andere Maria waren daar, zittend tegenover het graf.

MATTHEÛS 27:59-61

Er kan dus geen sprake van zijn dat men zich vergiste over welk graf het juiste was. Sommige mensen hebben gedacht dat er drie dagen later melding werd gemaakt van een leeg graf omdat de discipelen het ene graf voor het andere hadden aangezien. Ze waren teruggekeerd naar een graf waarvan ze dachten dat Jezus erin begraven was. Maar in werkelijkheid was het een ander graf dat open was, en ten onrechte dachten ze dat Jezus uit de dood was opgestaan. Zo lezen sommige sceptici het.

Maar het idee dat ze zich in het graf vergist zouden hebben, is onmogelijk. Om te beginnen was het graf waarin Jezus werd gelegd eigendom van een van Zijn discipelen, Jozef van Arimathea. Het is niet waarschijnlijk dat deze man vergat welk graf van hemzelf was. Verder lezen we dat Maria Magdalena en een andere Maria, waarschijnlijk Maria, de vrouw van Klopas, erbij zaten en toekeken terwijl Hij werd

begraven. Ze wisten dus precies welk graf het was. Deze vrouwen behoorden tot de eersten die op zondag terugkeerden en ontdekten dat het graf leeg was. Het idee dat ze zich in het graf vergist hebben, is eenvoudigweg volkomen onrealistisch.

4

De bewaking en verzegeling van het graf

Aan het einde staat nog één kort verhaal waar we beslist aandacht aan moeten besteden. In Mattheüs 27, vers 62 tot en met 66, staat:

De volgende dag, dat is de dag na de voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën bij Pilatus bijeen, en zeiden: Heer, wij herinneren ons dat deze verleider gezegd heeft toen Hij nog leefde: Na drie dagen zal Ik opgewekt worden. Geef dan bevel dat het graf tot de derde dag toe beveiligd wordt, opdat Zijn discipelen Hem 's nachts misschien niet komen stelen en tegen het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden. En dan zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste. Pilatus zei tegen hen: Hier hebt u een wacht; ga heen, beveilig het naar uw beste weten. Zij gingen erheen en beveiligden het graf met de wacht, nadat zij de steen verzegeld hadden.

MATTHEÛS 27:62-66

Een aantal dingen is hier interessant. Eén daarvan is dat de vijanden van Christus begrepen dat Hij had voorspeld dat Hij uit de dood zou opstaan. Ze hadden Hem dit in wezen horen zeggen in Mattheüs 12:40, toen Hij tegen hen zei:

Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.

MATTHEÛS 12:40

Daarom dachten ze: „Hij voorspelt dat Hij tevoorschijn zal komen.”

Alle andere keren dat Jezus Zijn opstanding duidelijk voorspelde, bijvoorbeeld toen Hij zei:

Zie, wij gaan naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal aan de overpriesters en schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen; en zij zullen Hem aan de heidenen overleveren om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen; maar op de derde dag zal Hij opgewekt worden.

MATTHEÛS 20:18-19

deed Hij die uitspraken in besloten kring tegen Zijn discipelen. Hij deed ze niet ten aanhoren van Zijn vijanden. Voor zover wij weten, kenden de vijanden deze voorspelling daarom grotendeels uit één uitspraak die is opgetekend, namelijk die over Jona, het teken van Jona.

Jezus had natuurlijk veel eerder gezegd:

Jezus antwoordde en zei tegen hen: Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen.

JOHANNES 2:19

Hij verwees daarmee naar precies dit, de opstanding van Zijn lichaam, maar Hij gebruikte bewoordingen waarvan men pas achteraf begreep dat ze een voorspelling van Zijn opstanding waren. De vijanden van Christus kenden deze voorspelling dus doordat Hij eens had gezegd dat aan dit geslacht geen teken gegeven zou worden behalve het teken van Jona.

Ze zeiden: „We zouden hier werkelijk in de problemen komen als de discipelen het lichaam zouden stelen en vervolgens zouden beweren dat het uit de dood was opgestaan, want dan zouden we deze ketterij misschien nooit meer kunnen stoppen.”

Bedenk dat ze Jezus hadden gekruisigd met de bedoeling een einde te maken aan Zijn invloed. Ze voelden zich door Zijn invloed bedreigd. Ze dachten: „We komen in de problemen als het nieuws rondgaat dat Hij uit de dood is opgestaan.”

Natuurlijk uitten ze al hun zorgen hierover vóór Zijn daadwerkelijke opstanding. Ze verwachtten niet dat Hij uit de dood zou opstaan, maar ze herinnerden zich wel dat dit voorspeld was. Ze dachten dat ze misschien nooit meer van de invloed van deze Jezus van Nazareth af zouden komen als de discipelen dit in scène zouden zetten, en dat overtuigend zouden doen.

Hun vrees was gegrond. Het was niet zozeer dat ze vreesden dat de discipelen het lichaam zouden stelen. De discipelen hadden dat helemaal niet van plan en waren er ook niet toe in staat. Maar ze hadden gelijk dat de opstanding van Jezus hun, zodra die eenmaal gemeld werd, eindeloze problemen met deze Nazarener zou bezorgen. De schade die het bericht van Jezus' opstanding hun, hun stelsel en hun kwade zaak zou toebrengen, zou groter zijn dan de schade die al eerder was aangericht.

Natuurlijk wordt het bericht van Jezus' opstanding tweeduizend jaar later nog altijd doorverteld en blijft het kwaad aanrichten, zoals zij het afwijzend zouden omschrijven. Wij beschouwen dat niet als kwaad. Wij beschouwen het als de verbreiding van een weldadig Koninkrijk van behoud en gerechtigheid. Maar voor de Joden die het getuigenis van Jezus het zwijgen wilden opleggen, kwam hun ergste nachtmerrie beslist uit toen gemeld werd dat Jezus uit de dood was opgestaan en niemand die bewering kon weerleggen.

Ze deden hun uiterste best om te voorkomen dat dit zou gebeuren. Ze vroegen Pilatus iets te doen om te voorkomen dat de discipelen het lichaam zouden stelen. Pilatus zei: „Jullie hebben hiervoor zelf de middelen. Jullie hebben enkele bewakers tot jullie beschikking. Zet die bewakers daar neer. Beveilig het zo goed als jullie kunnen.” Dat deden ze, en ze beveiligden het graf door de steen te verzegelen.

Het verzegelen van de steen kan betekenen dat er daadwerkelijk mortel rond de rand van de steen werd aangebracht. Zo werd het graf luchtdicht afgesloten en was de steen daardoor moeilijk te verplaatsen. Of het kan eenvoudig betekenen dat ze er een zegel op aanbrachten, dat wil zeggen een embleem, een zegelmerk, een officieel

overheidszegel dat het in feite iedereen verbood eraan te komen. Maar behalve dat ze de steen verzegelden, plaatsten ze daar ook echte menselijke bewakers om de wacht te houden en ervoor te zorgen dat de discipelen het lichaam niet konden stelen.

Hoe groot was het regiment of garnizoen, hoe groot was de groep bewakers die het graf bewaakte? Het antwoord daarop weten we niet. Sommigen denken misschien dat de discipelen deze bewakers uiteindelijk hebben overmeesterd om het lichaam te stelen. Maar dat is niet waarschijnlijk. Om te beginnen hadden de vijanden van Christus een goed idee van hoeveel discipelen er waren. En ze plaatsten bewakers bij het graf met het uitdrukkelijke doel te voorkomen dat de discipelen het lichaam zouden stelen. Ze zullen daar dus beslist genoeg bewakers hebben neergezet, rekening houdend met de mogelijkheid dat de discipelen hen onder de voet zouden lopen. Bovendien zou het natuurlijk zelfs met maar één man als bewaker bij het graf onmogelijk zijn geweest voor de discipelen om het lichaam te stelen zonder dat die ene man hen zag of zonder hem te overmeesteren. In dat geval zou hij dood zijn aangetroffen, of iets dergelijks. Dergelijk bewijs is nooit gevonden. Er is nooit enig bewijs geweest van een worsteling bij het graf. Dus zelfs één bewaker bij het graf zou voldoende zijn geweest om te voorkomen dat de discipelen ermee wegkwamen als ze het lichaam wilden stelen.

Maar zoals we natuurlijk weten, hadden ze er geen enkele belangstelling voor om het lichaam te stelen. Het kwam niet eens bij hen op. Toen Jezus stierf, waren ze zelfs vergeten dat Hij had gezegd dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Omdat dit zo was, hadden de bewakers eigenlijk een tamelijk rustige wacht, totdat God ingreep. Daarover zullen we in het volgende hoofdstuk lezen. In het volgende hoofdstuk verschijnt er natuurlijk een engel tijdens een aardbeving, wordt de steen verplaatst, wordt Jezus opgewekt en raken de bewakers doodsbang. Uiteindelijk rennen de bewakers terug naar de stad om te melden wat ze hadden gezien. En we zien dat de overpriesters hun geld zullen geven om het gerucht te verspreiden dat het lichaam van Jezus door de discipelen was gestolen terwijl de bewakers sliepen.

5

Waarom de discipelen het lichaam niet stalen

Alles aan dat verhaal is onredelijk, zoals we zullen zien wanneer we de passage waarin het wordt beschreven daadwerkelijk bekijken. Maar we moeten ook bedenken dat als de discipelen het lichaam hadden gestolen, zij dat in elk geval zelf zouden weten. Met andere woorden, toen ze later begonnen te prediken dat Jezus uit de dood was opgestaan, zouden ze de mensen opzettelijk hebben misleid als ze het lichaam inderdaad hadden gestolen. Als we willen beweren dat de discipelen de mensen opzettelijk misleidden over de opstanding, moeten we ons afvragen: welk motief zouden ze daarvoor hebben? Wat konden ze ermee winnen?

We zouden kunnen zeggen: ‘Nou, deze mannen zijn hierdoor beroemd geworden.’ Ze wisten niet dat ze beroemd zouden worden. Het enige wat ze wisten, was dat ze vervolgd zouden worden. Als je je in het openbaar gaat uitspreken ten gunste van een man die zojuist als misdadiger is gekruisigd, en dat in het bijzijn van dezelfde autoriteiten, dan vraag je erom dat jouw hoofd als volgende op het hakblok wordt gelegd. De discipelen hadden geen enkele garantie dat ze beroemde leiders van een grote beweging zouden worden als ze begonnen te prediken dat Jezus uit de dood was opgestaan. Het was waarschijnlijker dat ze zichzelf de dood in zouden werken. En dat is in feite ook gebeurd. Ze werden allemaal met het martelaarschap geconfronteerd. Alleen Johannes stierf een natuurlijke dood, maar dat was nadat hij veroordeeld was om in olie gekookt te worden, wat hij overleefde.

Maar al deze mannen werden met de dood geconfronteerd en ondergingen de dood omwille van hun getuigenis. Dit is niet het soort beloning waarvoor de meeste mensen zullen liegen. Mensen liegen misschien om rijk te worden. Ze liegen misschien om beroemd te worden. Maar de meeste mensen zullen niet liegen om zichzelf de dood in te werken. Dat is wat we zouden moeten aannemen als de discipelen het lichaam hadden gestolen en vervolgens overal beweerden dat zij het niet hadden gestolen, maar dat Jezus werkelijk uit de dood was opgestaan.

Dan zouden we moeten zeggen dat deze mannen gedreven werden zoals geen andere mensen in de geschiedenis ooit gedreven zijn. Ze zouden zijn opgekomen voor de zaak van een dode man. Hun hele leven zouden ze hebben gehandeld alsof ze geloofden dat Hij leefde, terwijl ze wisten dat Hij niet leefde. Ze zouden hebben toegelaten dat ze gemarteld en ter dood gebracht werden en voor dit getuigenis alles in hun leven op het spel hebben gezet. Ik ben bang dat de menselijke natuur ons geen reden geeft om te geloven dat dit scenario aannemelijk is.

Bovendien is er een nog fundamentelere vraag: waren de discipelen het soort mannen dat een leugenachtig leven wilde leiden? Waren dit oneerlijke mannen? Waren dit oplichters? Niets wat ik ooit over deze mannen in de verslagen van hun leven heb gelezen, geeft mij ook maar enigszins de indruk dat zij sluwe oplichters waren die besloten de wereld te misleiden, zeker niet omdat ze daar persoonlijk niets mee te winnen hadden.

Ik ben bang dat geen enkele theorie, afgezien van wat in de Schriften over de opstanding van Christus is opgetekend, ook maar enigszins steekhoudend lijkt. Geen enkel alternatief lijkt veel zin te hebben. Daarom zijn zoveel mensen tot geloof gekomen door het bewijs voor de opstanding van Jezus te bestuderen. We zullen het verhaal van de opstanding bekijken wanneer we verdergaan in het Evangelie naar Mattheüs.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 27:54
- Lukas 23:47
- Mattheüs 27:55-56
- Lukas 8:1-3
- Markus 15:40
- Johannes 19:25
- Mattheüs 27:57
- Mattheüs 27:59-61

- Mattheüs 27:62-66
- Mattheüs 12:40
- Mattheüs 20:18-19
- Johannes 2:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.